

Usædelighed finder kun Sted, hvor den rent dyriske Drift træder op, uden sand Kærlighed, uden Agtelse, uden Forpligtelser.

Den kaldes undertiden med et fint Navn „Elskov“. Selv med denne fine Benævnelse, ja endogsaa indenfor Ægteskabet, kan denne Følelse være meget grim og meget usædelig. Til at skjelne mellem den og en sand, sædelig ægteskabelig Kærlighed hører der en finere Sans end den, der udvises i Hr. Pontoppidans Dagbogsartikler.

Den unge Dydsprædikant paa Toppen af Sporvognen mener, at de mange Børn er den ægteskabelige Letfærdigheds Ofre, lige saa godt som hans „tvivlsomt udseende“ Veninde er hans Offer.

Han glemmer, at Præsten og hans Kone arbejder og anstrænger sig for deres Børn, ja, endog gaar saa vidt, at de, for deres Skyld, ydmyger sig til at paakalde andres Hjælp, om fornødent. De følger dem med deres Kærlighed og slipper dem ikke af Syne Livet igjennem.

Hvad gør den unge Mand for sine Ofre? Hjælper han dem frem paa bedste Maade til at blive nyttige og lykkelige Mennesker? Gaar han til sin Moder eller Søster og beder om en skærmende Beskyttelse for dem?

Nej, hans Samliv med dem er kun en forbigaaende Beruelse, hvorfra han gaar bort med oprejst Pande, med uformindsket Fordring paa Samfundets Agtelse. Hun derimod vaagner op til at finde sig et Trin dybere ned imod Samfundets Bærme. Og saa kaldes Præstens ægteskabelige Samliv langt „letfærdigere, langt skadeligere og mere samfundsfarligt“ end den Slags Forhold, der frembringer de elendige Væsener, som er en Skamplet paa Civilisationen, og hvis Tilværelse er Mændenes Ulykke, saa godt som deres egen.

Dagbogsoptegnelsernes Forfatter maa til de unge Mænds Renvaskning se at finde en anden Methode end den, han hidtil har anvendt.

Unægtelig maa han tro, at den vinder Bifald, da Kvindebladet „Hvad vi vil“ saa velvilligt aabner sine Spalter for hans Artikler. Man maa dog haabe, at Grunden til dette er en lidt vel vidt dreven Liberalitet og ikke en Samstemning med Dagbogsforfatterens Livsanskuelse.

Ellen Plum.